

Ms 107

STEZICE L.IV
ŠT. 1
OKT

Ms 109

II 16756

D 1956 / 1991

- 1 -

Prešeren Jože, VI.

Č r i č e k

Ves večer je čriček pel,	Prišel v vinograd čriček je mladi,
čri, čri...	čri, čri...
Zdaj bo dosti dela imel,	da bo vsak grozdja sit,
čri, čri...	čri, čri...

+ - + - + - + - +

P r e d n e v i h t o

Ozračje vlažno,	Pred nevihto neizbežno
čudno vzdušje me mori,	v daljo begajoče zrem,
pritisk oblakov črnih	le jaz ne smem bežati,
v prsih me tišči.	le jaz naj tu umrem...

+ - + - + - + - + - + - +

Kramar Janez, VI.

S i v o j e n e b o

Sivo je nebo;
pod težo padajočih kapelj
cvet sklanja glavo.

Prazno, vse tiho je zunaj,
le ptica pesem drobi
neutrudno v sivi dan...

in z njo kot dež v srce rosi,
o dekle, polna tožnih sanj -
spomini ljubezni minule
se kradejo vanj...

- : - : - : - : - : - : -

S l a n a

Veter žalne strune v dalji ubira,
tiha pesem smrti
v polju zveni.
Cvetje umira...
megla
kot črni prt
na polju leži.
Samoten vran
skoz njo leti,
kot krvniku
mu sijejo oči
in kraka, kraka...

+ - + - + - + - + - +

Starč Anton, V.

Pravljica o metliškem grbu

Belokranjsko mesto Metlika leži ob hrvaški meji. Z ene strani ga obdajajo lepi travniki, med katerimi se vije počasna zelena

D v o m

Po saj ne vem, zakaj zvečer,
ko iz sna me prebude stopinje,
odšel na gmajno bi, med brinje
in legel v-znak in zrl vsemir,

Pa saj ne vem, zakaj, dekle,
Ko pride s smehom mi nasproti,
Rad sam bi bil na blatni poti
In ne bi rekel ti: nasvidenje.

Pa saj že slutim, da nekoč
odšel bom v mrak, sam, brez slovesa
in brez kesanja - brez nečesa,
ker davno bo med nama proč.

+ + + + +

O d g o v o r n a p i s m o

Tu tvoje pismo -
obrabljenih fraz vse prepolno,
obrabljenih fraz - visokoljubečih,
ki komu morda bi zmešale glavo
in tihih, prosečih,
a te
privabile nevednemu solze v oko bi.
a jaz te poznam,
poznam tvojo laž,
saj proti njej imun sem že davno postal.

- In konec kako je poetično star :
" Pozdravlja te tvoja,
le tvoja.... "
to smeha je vredno in bi se smejal !
vem, da hitela si, on te je čakal nestrpno,
ko meni pisala si " tvoja ", pa njega
si s strastjo ljubila.
Ne bom ti odpisal,
ne vrnil ti pisma,
nesmisel bi bil !
Zaprl ga v predal bom
med tvoja vsa pisma -
zanj mesto je tam.

+ + + + +

Prešeren Jože, VI.

P e s e m d a n a š n j e g a d n e v a

V daljo neizmerno
ura za uro hiti.
O časi zgubljeni,
za vedno ste v daljo odšli !

Obrazi čemerni
krog mene hitijo neznano.
Stojim in jih gledam -
doseči jih meni ni dano.

Današnji dan tak je,
kot vsi so bili :
za dušo grenak je,
za moje oči....

+--+--+--+--+--+--+--+--+--+

Srebrnjak Tone, VIII.

Z a t a j e v a n a l a ž a l i - k o r a k i
s o r a z t r g a l i t i š i n o

Saj pravzaprav ni bilo nič posebnega. Razšla sta se,
ostalo pa je le vprašanje :

"Čemu namreč ?"

Tam nekje nasproti Bergerjeve trgovine jo je srečal.
Čisto po naključju. Stopala je počasi, bila je v zadregi in je
nervozno meškala prazno vrečko. Tudi zardela je, vsaj zdelo se
mu je tako. Potem pa se je narejeno nasmehnila in mu podala
roko. On je počasi pristopil in s čudnim smehljajem, z nečim,
kar je bilo samo v njem, dejal :

"Kakšna sreča ! Kot bi se zmenila. Pozdravljena torej ;
Kako živiš ?"

Njen pogled je skrivaj zdrsel preko njegove globoko
odprte srajce in nezlikanih hlač na tla. Nekam odsotno je odgo-
vorila :

"Tako tjavdan. Že ves teden sem samo doma. Dolgočasje pa
delo : to je vse."

Tudi Ivan jo je prikrito opazoval. Nič posebnega ni bilo
na njej, kar ne bi že prej poznal, le oči, te so zrle tako ne-
kako zatajevano, kot bi se bale izdati bogve kakšno skrivnost.
Imela je obvezano nogo.

"Kaj pa na nogi ?" jo je neprisiljeno vprašal, " menda
ne samo zaradi lepšega ?" Mislil je, da bo s tem razbil njeno
narejeno zadrego, a ji je nenadoma postalo še bolj nerodno. Saj
je tudi to opazil.

"V koloniji sem se obrezala" je mučno odvrnila Marija.

"A, torej si bila v koloniji ? Pa si pozabila moj
naslov, kajne, zato nisi pisala ?" Sumljivo jo je pogledal, da
je odmaknila pogled.

Skoraj zajeclo jo je : "Ne, ne, časa nisem imela in
tudi, saj sam veš, kako je..." Skušala se je opravičevati. Spet
je pogledala v tla.

"Pomanjkanje časa : taka je potem ta stvar. No, nič
posebnega. Res je, tudi vsakdanjosti so včasih težke. Kaj pa
danes bi si lahko utrgala par minut ?"

Marijin pogled se je ujel z njegovim. Nerodno, sramež-
ljivo se dela, je pomislil. Mogoče tudi je taka ? (Pričakoval
je, čutil je, da mu ne bo naravnost odgovorila. Nekaj v njenem
pogledu ga je opominjalo na to.)

"Ne morem, res ne morem ; prijateljico čakam. Mudi se
nama. Že tako bodo doma hudi, sem rekla, da bom kmalu doma,"
je zbegano povedala, da je Ivan brez težave spoznal v njenem
izgovoru prikrito laž.

Zakaj ? V tem trenutku je nekaj zaslutil ; nekaj, česar do sedaj ni poznal, se je zganilo v njem. Lagala je. Hotel se je obvladati in se je pretvarjal, ko ji je povedal v opravičilo :

" Ja ? kakor veš ; samo vprašati sem te mislil. Pa nič zato, če ne moreš. Škoda časa, se ti ne zdi ?" Tako neprizadeto je izrazil te besede, z odprtimi očmi pa je molče podiral vse, kar je zgradilo srce v tistih dolgih dneh.

Morda je tudi Marija spoznala, kako prazne so Ivanove besede, kako ves drugačen pomen skrivajo v sebi, pa ji je bilo najbrž žal, da se mu je tako nehote izdala.

Mogoče... mogoče !

Razumela sta se. " Pa, adijo, Ivan. Mi daš roko ?" Z nečim takim, kar ne bi bolelo, je hotela prikriti laž. In on je to vedel.

" Zeliš torej formalnosti ! Veš kaj, bodiva rajši iskrena. Nič ne zameri ; adijo !" Obrnil se je in šel s težkimi koraki po pločniku, on kmet, ona meščenska gospodična pa je zrla v tla in ga hotela v njegovi bolesti z rahlo zadrževanim smehom samo še udariti.

Dolgo je sedel in gledal v prazno. Prižgal si je moravo in se zazrl v kolobarje dima, ki so se prepletali med seboj. Zdelo se mu je, da se vijejo v vprašaj, tisti dolgi nesmiselni vprašaj - : Zakaj ?

Saj res, zakaj ? Kdo je tega kriv ?

Zakaj ?... Zakaj ?... Zakaj ?... !

Vedno več vprašajev je videl pred sabo, sprejemali so se, rasli in neusmiljeno terjali odgovor : Zakaj ?

.

Bila je neka proslava. In tudi on je nastopil. Govoril je o nekom, saj sam več ne ve, o kom, govoril je besede, skratka: nekaj je govoril o nekom. Med govorom je zdaj pa zdaj plaho pogledal po poslušalcih. Nenadoma se je srečal z očmi dekleta, ki je sedela v četrti vrsti v sredini. Nosila je očala in nekam proti lastni volji mu je bila všeč. Skoraj bi se zmedel... Tedaj jo je prvič spoznal.

Potem pa je včasih nepričakovano zalotil sam sebe, da misli nanjo, da mu je več kot druga dekleta. In ko je prišel drugo jutro v šolo, je ves vzdrljiv, ko jo je ugledal na hodniku. Kmalu je zvedel, v kateri razred hodi, da nima še fanta in da se čuti nesrečno. In čim večkrat jo je videl, tem jasneje se je zavedal, da jo ljubi.

In kar je bilo potem - ?

Potem ? Potem ni bilo tri mesece nič. Sam sebi je skušal tajiti, da mu je kaj do nje, zatajeval je svoja čustva, le pogledi so mu venomer uhajali tja, kamor je želelo srce. Tri mesece, tri dolge mesece jo je ljubil brez besed, vendar pa je vsako pavzo nestrpno pričakoval na hodniku, da bo prišla mimo, in jo vsepovsod lovil z očmi. Včasih se mu je sicer zazdelo, da je ujela njegov pogled, pa je takoj odmaknila oči.

Tedaj pa je šla vsa višja gimnazija na izlet na Trato. Bil je v družbi svojih sošolcev. Peli so, se šalili in uganjali različne neumnosti. Tudi Marija je bila s svojim razredom in on jo je prikrito opazoval. Zdelo se mu je, da je nekako vznemirjena in da se počuti v družbi osamljeno. Pa ni mogel verjeti, da je to res. Videl jo je, kako je sama krenila iz družbe v gozd in to namenoma tako, da jo je lahko opazil. " Zdaj ali nikoli," je dejal sam sebi in se skušal zviti za njo. Ko je bil že skoraj pri njej in ko ga je že opazila, pa je pridrvela skupina njegovih prijateljev in z besedami, na katere v veselem

razpoloženju niso pazili, razžalila njeno nedolžno dušo.

Najtežje mu je bilo tisto noč. Počasi ji je doumel, ne, kje je resnica - to je dobro poznal in zanjo vse dni trepetal, temveč zakaj mora biti to resnica. In sklenil je, da ji bo pisal, kajti vedel je, da bo zamudil za vedno, če bo še naprej odlašal.

Drugi dan ji je napisal pismo, v katerem ji je povedal, da jo je ljubil s srcem ne z besedami in ji obenem razkril tisto zatajevano hrepenenje treh mesecev: "Marija, nimam pravice vsiljevati Ti ljubezen; če Ti je prav, me zaničuj, zaničuj zato, ker Te ljubim..."

Cez dva dni je odgovorila. Njen odgovor je bil topla izpoved iskrenega srca, osamljene duše samoizpoved. Ni mu napisala, da ga ljubi, ne, tega ni mogla napisati, pač pa mu je priznala: "Kdo bi me razumel? A glej, prišel si Ti. S svojimi si mi predramil hrepenenje, ki sem ga skrivala v dnu srca..."

Ne, skoraj ni mogel verjeti: tudi ona ga je skrivaj ljubila. No, in potem sta se shajala v kinu, v ljudski knjižnici, v Ragovem logu in si pisarila med šolskimi urami zaljubljena pisma.

Pa je minil maj in tistih deset dni junija je minilo in treba se je bilo posloviti. Sobota je bila in dež je padal. Dobila sta se v mestu in skakala od strehe do strehe, nobeden namreč ni imel dežnika. Hotel jo je spremiti domov, toda ko sta bila na polovici poti, je močno ulilo in morala sta steči pod streho v napol dograjene hišo ob cesti. A dež je padal, dolgo ni prenehalo. Bila sta sama. Slonela sta na oknu in zrla med belimi grozdi cvetoče akacije na naraslo Krko. Bila sta si blizu, neskončno blizu, duša je objemala dušo. Prosil jo je za poljub.

"Ivan, ne začenjajva s tem; rada te imam, še nikogar nisem ljubila. Ah, sram bi me bilo. Pa saj poljub ni nič, samo... Tako iskrene so bile Marijine besede, da ji je verjel. Nasmehnila se je in v nasmeh položila vse svoje zaupanje. In v tem trenutku se ni mogel zdržati: poljubil jo je na usta. - To je bilo tisto, o čemer je sanjal dolge dneve.

"Si jezna, Marija? Saj nisi, kajne?"

Ni mu takoj odgovorila. Umirila se je. Postala je taka kot prej in tiho dejala:

"Kako čudno si vprašal. Saj te imam vseeno rada. Me v počitnicah ne boš pozabil? Mi boš pisal, veliko pisal?"

"Zakaj sprašuješ? Pisal ti bom, vse ti bom pisal, saj vendar ni nič več med nama, kar ne bi bila resnica." Ivan je mislil resno in... spet jo je poljubil in spet in spet.

Noč je že bila, ko sta se razšla. Odšel je na stanovanje, vzel kovčeg in se napotil domov. Vso pot je bila z njim - v duši se je pogovarjal z njo.

In potem?

Nestrpno je pričakoval njeno pismo. Prišlo je in neizmerno ga je bil vesel.

"Ivan, Ivan! Mi ne verjameš, da te ljubim? Tvoja ljubezen je našla odmev. Ljubim Te, ljubim tvojo poštenost, tvojo iskrenost, tvojo odkritost... Kaj delaš, Ivan? Se me še kaj spominjaš? In pa...: nič več nisem sama, kar poznam tebe, tvoj spomin me nenehno spremlja, tvoja ljubezen me osrečuje. Ivan, dragi Ivan, ali te ne morem s svojo ljubeznijo osrečiti?"...

Marija, Marija; kolikokrat je ponovil njeno ime, kolikokrat si je zaželel njene bližine!

Se dvakrat sta se sestala preden je odšla v kolonijo. Obljubila mu je, da mu bo iz kolonije pisala in on je čakal, čakal..., a zaman.

Ali mu je zamerila, ker ji na eno izmed razglednic, ki jih je pisala od doma, ni odpisal?

A zdaj že molčala dalje. Molk, kako ga je bolel ta molk ! In ko je vedel, da se je vrnila domov, je odšel v mesto, na tihem je selo upal, da jo bo srečal, pripravljaj je besede, da bi jih ji (povedal) porekel. Pa se je obenem celo zdrznil, ko mu je prišla nasproti. Kako veliko je bilo njegovo pričakovanje, kako zelo so boleli zdrobljeni upi.

Saj bi si lahko mislil, toda pričakovati ni mogel. Niso bile besede, kar mu je zadalo bolečino, bil je to molk, v katerem se je skrivala neizrečena laž.

Zakaj torej ?

Zakaj... ? Zakaj... ? Zakaj... ?

Vedno več vprašajev je videl pred seboj, prijemali so se, rasli in neusmiljeno terjali odgovor : Zakaj ?

Dolgo je sedel in gledal v prazno. Vino je pred njim nedotaknjeno, kozarec je bil poln.

Pri sosednji mizi je kmečki fant igral na harmoniko.

"Naj drug' veselje uživajo,

če jaz ga nisem smel..."

Ali mu bere na obrazu, kar se mu dogaja v prsih ? Ali se mu roga, prikrito, hinavsko ? Zakaj ? Zakaj ?

Sedel je tam in ni mogel dojeti, da je vse to postalo kruta resničnost.

Ne, ne, ne..., saj ni mogoče ! Pa je vendar res. Vse je laž ! Besede in nič več kot besede, lepe besede - prazna laž. Hotela je igrati, za nos je hotela potegniti kmeta, ona - meščanska gospodična. Toda zakaj ?

Marija zakaj, povej zakaj ?

Oh, da bi jo mogel sovražiti. A jaz sem jo ljubil. Razžalila je mojo dušo, ki ji je bila vdana, raztrgala mi je srce in ga poteptala v blato. V blato laži ! Da, ljubil sem jo nekoč, pa saj ne vem..., saj jo še vedno ljubim ! Toda jaz nisem več jaz ! Srce se je odpovedalo glavi, ostalo je tam, tam, kjer je laž...." V njem je nekdo pokopaval tisto lepo nado ; mrtva je bila ; za njo pa ni bilo solz, le globoka brazda je ostala, brazda nečesa, kar je on poznal, ona pa se je s tistim igrala.

In potem ?

Ko so se ljudje razšli iz gostilne, je vzel iz aktovke papir in ji napisal zadnje pismo. Iskreno se ji je zahvalil za vse, kar mu je bila, zahvalil se ji je celo za "Ljubezen", ki je vzklikala v njenem srcu iz usmiljenja ! Kako bridek je občutek manjvrednosti, ki ostane po taki ljubezni, toliko bridkejši, če ga doživiš od njega, ki si mu posvetil vse svoje iluzije. Povedal ji je vse, prav vse, a to tako, kakor je samo on znal. Končal je s tistim, kar ga je najbolj bolelo : "Nekdo se je moral odpovedati nečemu, odpovedati samo zato, da ne bi kratil sreče komu, sreče, ki mu je namenjena od nekoga drugega".

Ali je bilo to še potrebno ?

Morda, morda pa tudi ne !

Koraki so raztrgali tišino. Zganil je pismo in ga vtaknil v kuverto. Natakara je pogledala za njim. Čudak - si je mislila ; na mizi je ostalo nedotaknjeno plačano vino.

- - - - -

In epilog k vsemu skupaj ?

Čez štirinajst dni je slučajno govoril s prijateljem, ki je bil za vodiča v koloniji, kjer je bila Marija. Ne da bi ga Ivan kaj vprašal, je začel :

"Čisto preprosto," je povedal, "bila je ena največjih v koloniji. Zadnji teden se je nekaj pobila na nogo, pa ni mogla iz tabora. Domači mulci pa, saj veš kako. Nek domačin, mislim, da so mu rekli France, jo je v taboru izvohal in je bil redno,

- 8 -

ko smo mi odhajali ven, pri njej. Ja, in zatelebala sta se. To je bilo vse. Sicer pa ...", prijatelj je skomignil z rameni in ga vprašajoče pogledal.

Ivan mu je kljubovalno odgovoril tjavdan: "Logično; mladina; kaj naj bi človek sicer pričakoval." Čutil pa je, da mu je nekdo ukradel nekaj, česar on sam še ni imel.

:-+:-+:-+:-+:-+:-+

Srebrnjak Tone, VIII.

V p r a š a n j e

Sit sem, davno mi je dosti
neprestane te blamaže,
rad občutil bi še srečo,
tisto srečo, ki ne laže.

Daj, povej, dekle, povej mi,
če ti morem reči draga,
ko s hinavščino srce le
tvoje meni srečo vaga.

+--+--+--+--+--+

Kolenc Janez

P o l e t n a

Na oknu zrem... Na desni Krka se svetlika,
za njo gozdovi v molku se črne;
Ah vetra... nekdo v njivi se premika
in roke s semenom se mu blešče.

In od nekod se čujejo glasovi,
vesti novejše radio spet meče v svet;
napetost tam, predlogi tu spet novi,
vmes vetra piš, z naravo, ljubo, svet šepet.
Atom... atomska in vodik,
svarilo učenjakov,
ko zahrešči, kot bi zarezal se krvnik
pohlevni trumi sužnjev in bedakov.

Sejalec seje... zemlja izpuhteva,
za Krko se gozdovi v molk črne...
Vsemirja mir, ...
vanj radia prikrita grize pesem gnjeva
in mir gosti se v mračno tmo,
tako tesno,
kot preletaval bi jo netopir
bog - zver - niče
in - človek.

- + - + - + -

Srebrnjak Tone

V č a s i h

Kadar pri nas	Kadar me gleda -
češnje zore,	češnje zore -
takrat dekle	morda me ljubi,
se vame zazre.	morda pa ne.

- + - + - + -

Kolenc Janez

M o j a m a t i

Moja mati je bila preprosto deklet,
tiha in skromna, na ustnih le lahen smehljaj,
ki ji ni ugasnil nikdar,
tudi ko je na okno potrkal k nam glad,
v njenih očeh je žarela le sončna pomlad.

Moja mati je bila preprosto deklet,
strojem je s srcem kot z oljem mazala/
v sajah in dimu je z lučjo ljubezni svetila
in potem vsak večer
meni in sestri o sreči ljubezni šušljala,
z bajko ljubezni je naju v sen zazibala.

In ko je umirala, tiho kot roža polja
nič ni jokala, le svoje izžeto oko
vame je uprla,
takrat poslednjo in prvo je solzo utrla.
Dala je vse... devetindvajset let,
pa že razsula v ljubezni za ta se je svet
nihče za njo več ne ve,
stroji v Kanadi, atom ne vodik
da je v njih človek ljubezni ubit ;
moje srce le , dete iz nje porojeno,
ali nikdar več kot človek življenja dojeno.

Srebrnjak Tone, VIII.

O b s l o v e s u

Oprosti mi, da ob slovesu
iskren bom in ne bom lagal,
težko je reči, vendar moram,
da nisem ljubil, a igral.

Ne jokaj ! Vem, da ljubila
si resnično prvič, a vendar,
če si res tako ljubila :
ne kolni me, nikdar, nikdar !

Pozabi, da sva se poznala
iz duše zbriši moj obraz
in ko spet v mraku boš čakala,
ne misli, da bi mogel priti jaz.

+ - + - + - + - + - +

P r a v l j i c a o n e z n a n k i

V poznem večeru sem srečal neznanko.
Prijazen pozdrav !
Potlej sem sanjal in čutil zavestno,
da delček nečesa pri njej je ostal.

Zopet in zopet sem srečal neznanko.
V duši sem čutil nemir.
Pa je postala ob meni neznanka,
postala nek pozni večer.

Danes pa, danes, v tem poznem večeru
je vzela slovo.
Jaz jo bom čakal, čakal neutrudno,
vendar nazaj je ne bo.

Morda kdaj zopet jo v poznem večeru
bo srečal kdo sam.
In se zaljubil in zopet pozabil,
ker ona odšla bo drugam.

+--+--+--+

Srebrnjak Tone, VIII.

E p i g r a m i

"Knjiga locuta "-
glava zabita
cvek ti pritisne -
"causa finita".

N e k o m u i z m e d n a s

Kadar ob knjigi odprti sediš,
trden si v vsem.
Kadar v probleme se lastne spustiš,
zaideš v nasprotni ekstrem.

+ - + - + - +

Kolenc Janez

T r a g e d i j a 20. s t o l e t j a (P i s m o)

V sosedstvu naše hiše je tovarna,
tam delajo ljudem blago
in malo dalje je kasarna,
"na en, dva, tri, udari s kundakom,"
od tam kriči.
In kakih petdeset korakov je od tu
postaja... vlakov žvižg, vagoni
in gledam : pesek, les, opeka in železo,
ljudje in vmes vagoni tankov in topov,
tu vse dobiš za gradnjo, rušenje domov
in še za uteho ubijanja - ljudi.
In ko razžari sončni žar zemljo,
iz dalje bolnica se k nam blešči,
tu res skrbno
iz smrti rok ugrabljajo ljudi.

Kaj delam zdaj ? Počitnice imam ;
dolgčas mi je, na oknu ždim in gledam,
kaj čuda, da ujeti ni besedam
pomena vsega, kar spoznam.
Vsak dan ob hiši gre kardelo
ljudi na svoje delo ;
in ko mi je dolgčas,
poslušam radio in tega glas
me s svetom širnim veže ;

in včasih gledam, ko pod soncem reže
nebo kardelo avijonov in njih krila
preletajo tovarno, bolnico, postajo
in nanje bombe mečejo za vajo
in protiavijonski streli,
da bi ljudi pred zlom oteli.
Tako mi dolgčas
in le še dni deset
pa bom učil mladino spet
o slovnici, Prešernu,
kaj je balada, kaj sonet,
o bog...

Opisal sem natančno ti naš kraj,
a rekel boš : " Po svetu je tako ;"
saj svet je več zdaj le en direndaj,
norišnica, le da smo norci, ne vemo.

- + + + + -

T v o j r o j s t n i d a n

Tvoj rojstni dan....
Prastare bajke o ljubezni poje
ti na omari radio, Marija.
Ljubezni vedno in povsod enaki
in v dnu vsaj ~~vsakomur~~ sen najdražji duši vsaki.

Na belem prtu v vazi dar predan
v razkošju rdečem daje cvetje svoje
in tvoj pogled se v čaše rožne vpija ;
omahne listič in kot kri vstrepeče,
a že uvel o smrti le šepeče.

Prijatelj moj s teboj....
Ni moja roka ti krasila
omizja letos ; vendar vem, čutila
si sredi jo prijateljev darov
in v nežni sen ljubezni se valov
izgublja misel tvoja ; morda zame,
ki naj me po prijatelju objame ?

" Le danes bodo cvele še, potem na gnoj
Uvele moja roka bo pahnila ;
ko bile popki so, sanjale so morda,
da seme bodo dale še v okras sveta.
Poglej, kako jim list za listom pada
mrtvaškim rožam mi na leta mlada.
V teh letih mati mene je imela,
A jaz - še vedno tu,
ko v popju v sonce sem brstela,
mladost dajala sem v opoj medu,
pustila trgati si v popju cvetje,
zdaj list za listom pada
mi v smrt in razpadetje... "

In v dih mrtvaški poje melodije
prastare radio ti na omari
in gledaš ti, kako cvetlica,
utrgana brez semena za plod
v tvoj rojstni dan razpada.